

стари шапки. Дай ми и твоята, а пъкъ азъ ще направя тъй, че въ градината ти да поникне краставица, що въ цѣла кола едва ще се побере. Искашъ ли?

— Искамъ, дѣдо!

Далъ си градинарътъ шапката. Като отишелъ въ градината, не повѣрвалъ на очитѣ си. Такава краставица никога не билъ виждалъ. Гледалъ я, гледалъ градинарътъ и си рекълъ:

— Богъ да поживи този старецъ. Вижъ за една стара шапка, какво нѣщо ми даде!

И градинарътъ отишелъ, та се похвалилъ на другаря си. Дошелъ богатиятъ градинаръ, видѣлъ краставицата и му завидѣлъ.

— Какво ще я правишь? — попиталъ той.

— Ще я нося на царя.

— Хайде тогава да вървимъ заедно. И азъ трѣбва да откарамъ зеленчуецъ на царя.

Приготовили колитѣ си. Богатиятъ градинаръ сложилъ само една малка краставичка въ колата си и завилъ хубаво колата съ рогозка, нищо да не се вижда. А на бедния градинаръ краставицата едва се хванала въ колата.

Тръгнали двамата градинари съ колитѣ си къмъ царския палатъ. Презъ кждето минали, всички хора се трупали да гле-

датъ чудната краставица. Тогава богатиятъ градинаръ казалъ на бедния:

— Защо си толкова глупавъ, та показвашъ краставицата. Завий я! Пръвъ царьтъ трѣбва да я види. Инакъ зло ще си патишь!

— Брей, истина! Азъ отъ радость почнахъ да поуглупявамъ, — отговорилъ бедниятъ градинаръ и завилъ хубаво колата си.

Като се мръкнало, богатиятъ градинаръ рекълъ:

— Хайде да поспимъ. Трѣбва бодри да идемъ при царя.

Легнали и заспали. Но заспалъ само бедниятъ градинаръ. Богатиятъ се преструвалъ. И щомъ другарьтъ му захъркалъ, той станалъ и тихичко смѣнилъ краставицитѣ. Голѣмата сложилъ въ своята кола, а малката — въ колата на другаря си. Завилъ хубаво колитѣ да не се познава и легналъ да спи. На сутриньта станали и отишли въ палата.

— Царю честити, — извикалъ бедниятъ градинаръ, — да знаешъ какво нѣщо ти нося! Я гледай! — и той махналъ рогозката. Въ дъното на колата лежело едно мъничко краставиче.

Мигалъ, мигалъ бедниятъ градинаръ да види да не сж се